

TASHKO LAKO

E NJOH

FSHATIN UNË

(SKICA DHE SKEÇE HUMORISTIKE)

891.983-7

5

L. 19

TASHKO LAKO

«E NJOH FSHATIN UNË...»

(Skica dhe skeçe humoristike)

20 459

SHTËPIA BOTUESE «NAIM FRASHËRI»

ROBI I SHKRESAVE

Hasan Neziri, kryetari i lokalitetit tonë, ka dëgjuar shumë të flitet për burokracinë e sidomos për ata burokratë, të cilët ai i përfytyron të zhytur në shkresa e dosje duke përpiluar koncepte shkresash e duke firmuar e vulosur urdhëra e rregullore. Dhe tek dëgjon, tund kokën, rrudh buzët e flet nëpër dhëmbë: «Tuafër ore, tuafër! Shyqyr i qoftë, punon kau edhe për ata. Paskan rriskun e tyre se, po të jetë për mua, s'i lë t'u kruajë dhëmbi kothere».

Si mendon një copë herë kështu duke e tretur vështrimin në majën e malit përtej, ai kujtohet se e pret puna dhe hyn në zyrë, ulet në krye të tavolinës, çel sirtarët, nxjerr dosjet dhe fillon.

«...Hëm! — murmurit — Ata të Shelkut nuk janë në terezi. Po na prishin nervat. U kam çuar një shkresë dhe përsëri nuk na kanë njoftuar se ç'bëjnë. U do mbledhur këtyre njerëzve. Ndryshe nuk i dilet.

Pa të fillon Hasani e të qëndis një shkresë, domethënë përpilon një urdhër me shkrim, me fjalë «të forta» që, kushdo që ta lexonte, gjaku ujë do t'i bëhej. E merr pastaj Hasani letrën, e fut në zarf, i bie zamkës së zarfit një herë poshtë e lart

me pështymë, e palos, e vulos më të tre cepat dhe ja jep postierit.

— Dëgjon? — i thërret nga pas, posa që ai merr urdhër për në Shelk — T'i thuash edhe me gojë, se ta dhashë unë dhe le t'i zvarrisin më punët po deshën.

Kur postieri zbret poshtë grykave, Hasanit nuk i rrihet më në zyrë. Nuk e mban vendi.

«Po sikur të mos e gjejë kryetarin e kooperativës?! Ku do ta lejë shkresën? Po puna? Do shkoj vetë. Ika!»

Dhe niset Hasani kodër më kodër e qafë më qafë, i bie më shkurt e del në Shelk. Takohet edhe me kryetarin e kooperativës. Bisedojnë.

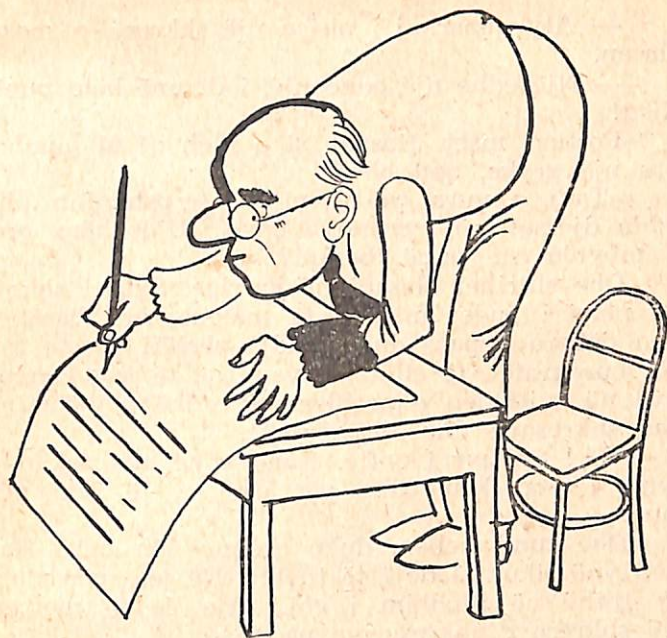
E sheshojnë problemin, e gjejnë fjalën, caktojnë edhe ditë e data për të përfunduar këtë a atë punë, kur ja arrin postjeri.

— Erdha unë — thotë. — Na një letër o shoku kryetar. Ma dhanë në lokalitet. Ma dha me dorën e tij shoku Hasan.

Hasani ndërhy.

— Merre, merre — i thotë kryetarit të kooperativës. Ja dhashë unë. Sidoqoftë, problemi ka rëndësi. Shkresën e ke. Edhe me gojë e rrafshuam. Tani, veproni, o burra!

Ata ndahen. Kryetari i kooperativës në punë të tij dhe Hasani kodër më kodër, qafë më qafë, arrin përsëri në lokalitet e hyn në zyrë, ulet në krye të tavolinës, çel sirtarët, nxjerr dosjet dhe fillon... Befas i lind një mendim: «Po sikur ata në Shelk edhe pas gjithë këtyre që u thanë e u bënë të mos e vënë ujët në zjarr? Kush do të përgjigjet pastaj?

I lind edhe ideja:

— T'u dërgoj edhe një shkresë tjetër, më «të forrtë» se e para. Le të mos tunden, në ua mban!

Dhe të nis një letër të gjatë e të gjatë, të shkruan në të e ta mbush me urdhëra e me udhëzime «të rrepta» e «të prera». I vë poshtë një firmë, i këput dhe një vulë e ta thërret postierin. Ai e kundërshton:

— Aty qëparnaj i nisëm një shkresë, o shoku Hasan.

— Një edhe një edhe një, i di unë këto punë. Nisu!

Postieri niset. Hasani, si e sheh që ai humbet pas një gryke, qetësohet.

«Tani e vura ca në vijë» — psherëtin dhe fshin djersët, që i rrjedhin çurk. «U lodhëm, ore, u mbytëm në punë, besoni?!»

Dhe shtrihet Hasani në karrige. Sytë i shkojnë në përsëri andej majave të maleve tek zbardhëllën dëbora e parë dhe mëndja përsëri i vete tek ata burokratët, të cilët, në vend që të jenë operativë në zgjidhjen e problemeve, vijnë e gjëmojnë pas shkresave dhe fletërrufeve.

«Eh! Shyqyr i qoftë. Kanë edhe ata riskun e tyre. Punon kau edhe për ata se, të jetë për mua...»

Dhe tund kokën, duke qeshur nën buzë Hasani ynë sikur të dojë të thotë: «Të jetë për mua, të gjithë në prodhim i çoj. Atje, le të merren me shkresa e shkresurina pastaj.»

KUR FRYHEN «GJELAT».

Kur fryhen gjelat është po ç'është. Sulen të dy, rrahin krahët, skuqin lafshat, mbyllin sytë dhe zënë e ngrehin sqepin lart e turren me sa fuqi kanë e çukisin njëri-tjetrin. E kjo «betejë» vazhdon gjersa të mundet njëri e të largohet me bisht varur. Atëhere, «triumfuesi» bën dy çape tej, i lëshon krahët gjer poshtë e këndon. «Kiki-riki...!» e kjo këngë, e kthyer në gjuhë të njerëzve, do të thotë: Hë! kush është burrë të matet me mua?

Kur ky «dyluftim» ndodh në kopsht, midis gjelit tënd dhe të komshisë, është kënaqësi e madhe për fëmijët që mburren më pas: «Gjel është ai bishtkuqi! Gjak ja bëri lafshën! Po kur e sheh këtë jo midis gjelave të kopshtit, por të themi, bie fjala, midis drejtuesve të kooperativës së shitblerjes si dhe midis këtyre dhe atyre të Bashkimit të kooperativave të shitblerjes, atëhere nuk e pësojnë më «gjelat». Në raste të tilla e pësojnë qytetarët.

Grindja e parë zë fill në kryesinë e vetë kooperativës së shitblerjes, midis kryetarit dhe nënkryetarit të saj. Jep urdhër kryetari. Të bëhet kjo e ajo. E merr vesh nënkryetari dhe e kthen

urdhërin prapë: Këtë sektor e drejtoj unë. Të bëhet kështu e jo ashtu.

I vete fjala në vesh kryetarit:

— Hyqmi im të vejë në vënd. — çirret.

Ndërhyn nënkryetari:

— Jam apo s'jam nënkryetar? Pyetem apo jo? Në rast se pyetem, atëhere kjo punë nuk bëhet.

— Do të bëhet se s'bën, — flet me vendosmëri kryetari. — Kryetar jam unë dhe unë di ç'duhet bërë e ç'nuk duhet bërë.

Po nënkryetari është kryeneç dhe qëndron më të tijën. Kryetari zë e i bën biografinë, duke i kujtuar edhe gabimet e stërgjyshit. Atëhere merr krah nënkryetari e zë e përflet për «yneret» e kryetarit. E kështu njëri i bie gozhdës e tjetri patkoit.

Sherri vete sherr e kandar, që ta ngrerë, nuk ka. E të tjerët u bëjnë sehir «gjelave» të kryesisë e u vënë kapakun:

— E di kryesia.

— E dinë edhe më lart, e dinë. Edhe në Bashkimin e kooperativave e dinë po nuk e ngrënë zërin atje ku duhet.

...Në Bashkimin e kooperativave dëgjon të thuhet:

— Kryetari i kooperativës së shitblerjes së qytetit nuk pyet.

Dhe fillon përsëri «lufta e gjelave» kësaj rradhe midis atyre të Bashkimit të rrethit dhe kooperativës së qytetit, pra midis eprorëve dhe var-tësve. Afërsisht ajo përfshihet në këtë dialog:

— Në Bashkim thonë: Të gjitha furnizimet të kalojnë midis nesh

Kryetari i kooperativës së shitblerjes së qytetit: — As që ju pyes. Kam maqinat e mia. Me to do t'i bie anëmbanë vëndit e do gjej burime furnizimi.

— Të ndalojmë.

— E keni kot.

— Ne jemi eprorë.

— Qofshi me shëndet.

— Repartet e MA-PO-s së re të specializohen.

— Atë e di unë. Ju shihni punën tuaj. Mos na prisni nisiativën.

— More, do të bësh ti si të themi ne apo do të punosh me kokën tënde?

— Me kokën time kam bërë e me atë do të bëj.

Dhe qëndrojnë të dy palët të fryrë e të krekosur e nuk lëshojnë asnjë pëllëmbë vend.

Dhe ti, që shkon këtej a banon këtu, rrudh buzët e tund kryet e vret mendjen të gjesh shkakun e asaj që të shqetëson. Po... qetësohu. Për «gjela» ka edhe gërshërë dhe gërshërët hyjnë në punë kur «gjelave» u rriten pëndët.

ARME TË PATHYESHME DHE PRODHIME TË BOLLSHME!

Gjithë ditën ata shkuan arë më arë dhe, në të varur të diellit, u kthyen aty ku do të kalonin natën.

I zoti i shtëpisë i priti me dorë në zemër, sipas zakonit. Si u sheshuan nëpër shiltet, sikush sipas sërës, e si kuvenduan një copë herë për halle shtëpie e fshati, u shtrua rakia. Fjala sikur u ngroh ca dhe, për lezetllëk, një andej nga mezi i qoshesë së djathtë ja thirri një herë me zë:

*Moj rakia bukuroshe,
Që më shkon qoshe më qoshe!
Rakip xhan, t'u bëfsha ferrë,
Gjeje agronomin një herë!
Pije, more pije,
Se të paska hije!
Shife çfar ka brenda,
Mjalt e moll' të ëmbla.*

Rakip Zequa, kryetari i kooperativës, që kishte zënë vend në krye të qoshesë, sikur u shkund ca.